

A herceg és én

A herceg és én közepén Simon nem hajlandó átvenni egy köteg levelet, amelyet néhai apja írt neki, akitől elidegenedett. Daphne, sejtván, hogy Simon egy napon még megdoldolhatja magát, átveszi és elrejtí ezeket a leveleket, ám amikor a könyv végén átadja Simonnak, ő úgy dönt, hogy nem bontja fel őket. Eredetileg úgy terveztem, hogy megteszi, mindig sejtettem, hogy valami nagyszerű és jelentős tartalom van azokban a levelekben. Ám amikor Daphne felé nyújtotta a köteget, nyilvánvaló lett számomra, hogy Simonnak nem kellett elolvasnia apja szavait. Hiszen már nem számít, mit gondolt róla a néhai herceg.

Az olvasók tudni akarták, mi állt azokban a levelekben, de el kell ismernem: én nem akartam tudni. Engem az érdekelt, hogy mi készíthetné Simont arra, hogy el akarja olvasni...

A herceg és én

MÁSODIK EPILÓGUS

A matematika sosem tartozott Daphne Basset erősségei és kedvenc tantárgyai közé, ám egészen bizonyosan el tudott számolni harmincig, és mivel legfeljebb harminc nap szokott eltelni a havibaj első napjai között, az a tény, hogy íróasztalánál ülve a naptárt nézve már negyvenháromig számolt a legutóbbtól, némi aggodalomra adott okot.

– Ez nem lehet – mondta a naptárnak, mintha arra számítana, hogy az válaszol. Lassan leült, próbálta felidézni az elmúlt hat hét eseményeit. Lehet, hogy rosszul számolt. Akkor volt a legutóbbi vérzése, amikor az anyját látogatta meg, az pedig március huszonötödikén és huszonhatodikán volt, ami azt jelenti, hogy... Újra számolt, ezúttal úgy, hogy mutatóujját az adott nap négyzetére helyezte.

Negyvenhárom nap.

Tehát állapotos.

– Szentséges ég!

Ám a naptárnak ezúttal sem volt mondanivalója a témában.

Nem. Nem, az nem lehet. Hiszen negyvenegy éves. Ez nem jelenti azt, hogy a világtörténelemben nem volt még nő, aki negyvenkét éves korában szült gyereket, de tizenhét év telt el azóta, hogy legutóbb megfogant. Tizenhét eléggé örömteli év a férjével, amely idő alatt nem tettek semmit, abszolút semmit a fogamzás ellen.

Daphne úgy gondolta, hogy egyszerűen elmúlt a képessége, hogy gyermeket fogadjon. Gyors egymásutánban született négy gyermekük, házasságuk minden évében egy. Aztán... semmi.

Meglepődött, amikor negyedik gyermeke első születésnapján nem volt ismét viselő. Aztán a legkisebb gyermek két éves lett, aztán három, ám Daphne hasa lapos maradt, és gyermekein – Amelia, Belinda, Caroline és David – végignézve arra gondolt, hogy házasságuk mértéken felül megáldatott. Négy egészséges és erős gyermek, a negyedik igazi vasgyúró, talpraesett, ügyes fiú, aki egy napon apja után Hastings hercege lesz.

Ráadásul Daphne nem nagyon élvezte a viselősséget. Boka megdagadt, arca felpuffadt, emésztőrendszere olyan jelenségeket produkált, amelyeket nem akart újra megtapasztalni. Sógornőjére, Lucyre gondolt, aki terhessége alatt valósággal kivirult, ami nagyon jó dolog, hiszen Lucy éppen a tizennegyedik hónapban volt ötödik gyermekével.

Vagyis a kilencedik hónapban. De Daphne néhány nappal korábban látta és úgy nézett ki, mintha a tizennegyedik hónapban lenne.

Hatalmasra dagadt. Elképesztően nagyra. De így is ragyogott, és a bokája elképesztően karcsú maradt.

– Az nem lehet, hogy terhes vagyok! – szolt Daphne, lapos hasára téve kezét. Lehet, hogy változó korba ért. A negyvenhárom nap még egy kicsit korai volt ahhoz, hogy bármi látsszon rajta, mégis, ilyesmiről nem szoktak beszélni. Lehet, hogy negyvenegy évesen sok nőnek megszűnik a havibaja.

Örülnie kéne. Hálásnak kéne lennie. A vérzés igazán nagyon kellemetlen tudott lenni.

Közeledő lépéseket hallott a hallból, gyorsan könyvet csúsztatott a naptárra, bár fogalma sem volt, mit akar elrejtteni. Hiszen csak egy naptár, ami előtte hevert. Nem volt nagy piros X jelölés, sem „Vérzés ekkor” felirat.

Férje toppant be a szobába

– Ó, remek! Hát itt vagy! Amelia keres.

– Engem?

– Ha van Isten az égben, akkor Amelia nem *velem* akar beszélni – felelte Simon.

– Ó, jaj! – sóhajtott Daphne. Rendes körülmények között értelmesebb választ adott volna, de elméjét még elhomályosította a talán-terhes-vagyok-talán-nagyon-öregszem dilemma.

– Valami ruhával kapcsolatban.

– A rózsaszín vagy a zöld?

Simon csak bámult.

– Valami ilyesmi.

– Nem, persze, ehhez nem tudsz hozzászólni – felelte Daphne kissé zavartan.

Simon a halántékához szorította ujjait és leroskadt a közeli karosszékbe.

- Mikor megy férjhez?
- Addig nyilván nem, amíg nem jár jegyben.
- És mikor jegyzi el valaki?

Daphne mosolygott.

- Tavaly öt kérője volt. Te voltál az, aki ragaszkodott ahhoz, hogy várjon az igazira, hogy szerelmi házasságot köthessen.

- Nem hallottam, hogy tiltakoztál volna.
- Mert nem elleneztem.

Simon felsóhajtott.

- Hogyan lehetséges, hogy három lányunk egyszerre jár társaságba, férjre várva?

- Úgy, hogy házasságunk kezdetén nagyon szorgalmasan igyekeztünk megfelelni házastársi kötelezettségeinknek és igyekezetünk termékenynek bizonyult – felelte Daphne élénken, majd eszébe jutott az íróasztalán heverő naptár, amelyben ott volt az a vörös X, amelyet rajta kívül senki sem látott.

- Szorgalmasan, hmmmm – szólt Simon a nyitott ajtó felé pillantva. – Érdekes szóhasználat.

Daphne egy pillantást vetett Simonra és érezte, hogy elpirul.

- Simon, hiszen fényes délelőtt van!

Simon ajka lassú mosolyba ívelt.

- Nem emlékszem, hogy ez akadály lett volna számunkra, amikor olyan szorgalmasan igyekeztünk megfelelni házastársi kötelezettségeinknek.

- Ha a lányok feljönnek...

Simon hirtelen felállt.

– Bezárom az ajtót.

– Ó, szentséges ég! *Tudni* fogják, mit csinálunk.

Simon határozottan bezárta az ajtót és a homlokát ráncolva fordult hitvese felé.

– És kinek a hibája ez?

Daphne elhúzódott. Csak egy kicsit.

– Semmiképpen nem fogom a lányaimat olyan tudatlanul házasságba engedni, amilyen tudatlan én voltam ezen a téren.

– Bájosan tudatlan voltál – mormogta Simon, azzal viszatért hitveséhez és megfogta a kezét.

Daphne hagyta, hogy talpra állítsa.

– Nem gondoltad olyan bájosnak, amikor azt feltételeztem, hogy férfiként tehetetlen vagy.

– Sok dolog van az életben, amely visszatekintve bájosabb – felelte a férje, s arca megvonaglott az emléktől.

– Simon...

Simon ajkával hitvese fülét simogatta.

– Daphne...

Ajka lecsusszant a nyak vonalára, és Daphne úgy érezte, elolvad. Huszonegy éve házasok, és mégis...

– Legalább húzd be a függönyt! – súgta.

Nem mint a bárki belátna, hiszen olyan fényesen sütött a nap, de mégis így jobban érezte magát. Hiszen a Mayfair negyed közepén laknak, az ablak előtt a közelben lakó ismerőseik egész serege haladhat el.

Simon szó szerint ugrott az ablakhoz, de csak a csipkefüggönyt húzta be.

– Látni akarlak – mondta fiús mosollyal, majd figyelemre méltó sietséggel és fürgeséggel úgy alakította a helyzetet, hogy *teljesen* lássa hitvesét.

Daphne az ágyon feküdt és halkan nyögdécselt, ahogy hites férje a térdhajlatát csókolgatta.

– Ó, Simon! – sóhajtott.

Pontosan tudta, mit fog tenni ezután. Felfelé mozdul, csókolva, nyalogatva araszol felfelé a combján.

És ezt nagyon, *nagyon* jól csinálta.

– Mire gondolsz? – mormogta.

– Most? – kérdezett vissza Daphne. Pislogott, próbálta éber tudatra téríteni magát a szédületből. Simon nyelve a comb és a törzs határvonalán jár, és arra kíváncsi, mire gondol éppen?

– Tudod, hogy én mire gondoltam?

– Ha nem velem kapcsolatos, szörnyen csalódott leszek.

Simon felnevetett, fejét úgy mozdította, hogy könnyed csókot dobhasson neje köldökére, aztán feljebb csusszant és ajkával lágyan végigsimította ajkát.

– Arra gondoltam, milyen csodálatos dolog egy másik embert teljesen ismerni.

Daphne felemelte a kezét, megölelte. Önkéntelenül. Ellenállhatatlanul. Nyaka meleg hajlatába fúrta arcát, magába szívta az ismerős férfillatot.

– Szeretlek.

– Imádlak.

Ó, szóval versenyt akar. Daphne elhúzódott, csak annyira, hogy azt mondhassa: – Rajongok érted.

Simon szeme megrebbent.

– Rajongsz értem?

– Ez jutott eszembe ilyen hirtelenjében – felelte enyhe vállrándítással. – Rádásul igaz.

– Hát jó. Te vagy az én bálványom.

Daphne ajka megnyílt. Szíve nagyot dobbant, aztán kihagyott, és cserbenhagyta minden képessége, amellyel megfelelő szinonimát talált volna.

– Azt hiszem, te nyertél – felelte fátyolos hangon.

Simon újra megcsókolta, hosszan, forrón, sajnó-édesen.

– Tudom.

Daphne feje hátrahanyatlott, ahogy a mohó férfijak visszacsusszant a hasára.

– Még mindig imádnod kell.

Simon egyre lejjebb hatolt.

– Ebben, kegyelmes hercegné, szolgálja vagyok.

Ezután jó ideig egyikőjük sem mondott semmit.

Napokkal később Daphne újra ott ült az asztalnál, és újra a naptárt nézegette. Már negyvenhat nap telt el azóta, hogy legutóbb megjött a menzese, és még mindig nem említette Simonnak. Tudta, hogy szólnia kéne róla, de valahogy korainak tűnt. Lehet, hogy más magyarázat is van arra, hogy kimaradt a havibaja, elég csak felidézni anyjánál tett legutóbbi látogatását. Violet Bridgerton folyton legyezte magát, azt mondogatta, hogy fullasztó a levegő a helyiségben, bár Daphne kellemesnek találta.

Amikor Daphne megkért valakit, hogy rakjon tüzet, Violet olyan hévvel tromfolta le, hogy Daphne azt hitte, anyja a piszkavassal fogja védelmezni a kandallót a tűzrakás ellen.

– Gyufát se merjen senki gyújtani! – mordult Violet.

Daphne erre bölcsen csak annyit mondott: – Azt hiszem, magamra teríték egy kendőt. – Anyja szobalányára pillantott. Szegény lány a kandalló mellett vacogott. – És... talán te is jobban tennéd, ha felvennél valamit.

De most nem volt melege. Hanem...

Nem is tudta, mit érez. Igazából teljesen jól volt. Ami önmagában is gyanakvásra ad okot, mivel terhesen még soha nem érezte jól magát.

– Mama!

Daphne gyorsan becsukta a naptárt, és éppen időben nézett fel szekreterétől, hogy meglássa a szoba ajtajában álldogáló második lányát, Belindát.

– Gyere csak be! – szólt Daphne. Szívesen vette, hogy elterelődhetnek gondolatai.

Belinda leült anyja közelébe, kényelmes karosszékekbe, és élénkkék szemével szokatlanul nyíltan nézett rá.

– Muszáj tenned valamit Caroline-nal!

– Muszáj? Mármint nekem? – kérdezte Daphne, alig észrevehetően hangsúlyozva a „nekem” szót.

Belinda úgy tett, mintha észre sem venné az enyhe gúnyt.

– Ha nem hagyja abba, hogy folyton Frederick Snowe-Mann-Formsbyról beszél, megőrülök.

– Nem tehetnéd meg egyszerűen azt, hogy nem veszed figyelembe, amit mond? Az úr neve Frederick Snowe... Mann Formsby? – kérdezte Daphne pislogva.

– Snowman, Mama! Snowman! Hóember.

– Ez nem éppen szerencsés egybehangzás – ismerte el Daphne. – De Lady Belinda Basset, ne feledd, hogy téged

viszont egy meglehetősen petyhüdt testű, lógó fülű kutyához hasonlíthatnak. Mert a basset hound ugye ilyen.

Belinda tekintete elhomályosult, és ebből rögtön nyilvánvalóvá vált, hogy valaki tényleg leffegő fülű kutyához hasonlította.

– Ó – fejezte ki igen tömören csodálkozását Daphne, és kissé meglepődött, hogy Belinda ezt soha nem említette neki. – Bocsáss meg!

– Régen volt – szólt Belinda bosszúsan szusszanva. – És biztosíthatlak, az volt az első és utolsó alkalom, hogy valaki ilyet mondott.

Daphne összepréselte az ajkát, próbált nem mosolyogni. Határozottan nem illendő ökölharcra bátorítani, de miután ő maga végigküzdötte a gyerekkorát hét testvérrel, köztük négy fivérrel, önkéntelenül is halkán megjegyezte: – Jól tetted.

Belinda királyi bólintással nyugtázta a dicséretet, majd így folytatta: – Tehát beszélsz Caroline-nal?

– Mit szeretnél? Mit mondjak neki?

– Nem tudom. Amit ilyenkor mondani szoktál. Mindig hatásos.

Daphne biztosra vette, hogy valahol volt ebben valami dicséret, ám mielőtt elemezhetne volna a mondatot, gyomra kellemetlenül összeszorult, aztán nagyon furcsa tüsszentéskényszer tört rá, aztán...

– Bocsáss meg! – kiáltott fel, azzal felugrott és rohant a mosdó felé.

Éppen időben ért az éjjeliedényhez.

Ó, szentséges ég! Ez nem a változó kor. Viselős lett.

– Mama?

Daphne legyintett Belinda felé, próbálta elküldeni a közeléből.

– Mama? Jól vagy?

Daphne megint hányt.

– Szólok apának! – jelentette ki Belinda.

– Ne! – tiltakozott Daphne igen vehemensen, hangosan kiáltva.

– A haltól vagy rosszul? Mert szerintem a halnak egy kicsit fura íze volt.

Daphne bólintott, remélve, hogy ennyi volt.

– Egy pillanat! Te nem is ettél halat. Határozottan emlékszem, hogy előtted nem volt halas tányér.

Ó, a csodába! Belinda és a részletekre kiterjedő figyelme!

Nem éppen a leganyaibb érzés volt ez, gondolta Daphne, miközben újabb adag gyomortartalmat küldött visszaútra, de az adott pillanatban nem volt éppen jó kedvében.

– Emlékszem, te galambot ettél. Én ettem halat és David, de te és Caroline csak galambot, apa és Amelia mindkettőt. Levest mindenki evett, bár...

– Elég! – könyörgött Daphne. Nem akart ételről beszélni. Az étel említése is...

– Azt hiszem, jobb, ha szólok apának.

– Ne, ne! Már jól vagyok – zihált Daphne, még mindig elhessegető mozdulatokat téve lánya felé. Nem akarta, hogy Simon így lássa. Rögtön rájönne, mi a helyzet.

Illetve, ami lényegesebb: hogy mi fog történni. Hét és fél hónap múlva. Plusz-mínusz néhány hét.

– Hát jó – engedett Belinda –, de akkor legalább egy szobalánynak hadd szóljak! Ágyban lenne a helyed.

Daphne megint hányt.

– Miután ezen túl leszel – helyesbített Belinda. – Ágyba kell bújni, amint vége... szóval... ennek.

– A szobalányomat – egyezett bele Daphne végül. Maria is rögtön rájön majd, mi az igazság, de senkinek nem szól egy szót sem, a személyzetnek és a családtagoknak sem. És ami ennél is lényegesebb, Maria tudja, milyen orvosságot hozzon. Biztosan borzalmas íze lesz és még rosszabb szaga, de lecsillapítja a gyomrát.

Belinda elvihartzott, Daphne pedig – amint biztos lehetett abban, hogy semmi nem maradt a gyomrában – az ágyhoz tántorgott. Nagyon igyekezett mozdulatlanak maradni, mert a legkisebb mozdulattól is úgy érezte magát, mintha a tengeren lenne.

– Én ehhez túl öreg vagyok! – nyögött fel, mert valóban az volt. Egészen biztosan túl öreg ehhez. Ha minden olyan lesz, ahogyan lenni szokott – és igazán, ez a terhesség miatt lenne más, mint az előző négy –, még legalább két hétig kínozza a rosszullét. Mivel étvágya nem lesz, karcsú marad, de az csak a nyár közepéig lesz így, aztán teste a kétszeresére duzzad, gyakorlatilag egyik napról a másikra. Ujjai annyira bedagadnak, hogy nem tudja viselni a gyűrűit, a lába nem fér bele a cipőbe, és egyetlen lépcsőforduló után kifulladás.

Akkora lesz, mint egy elefánt. Két lábon járó, gesztenyebarna hajú elefánt.

– Kegyelmes hercegné!

Daphne képtelen volt felemelni a fejét, ezért inkább a kezét emelte, erőtlen, szótlán mozdulattal üdvözölte Mariát, aki ekkor már az ágy mellett állt, és rémületen nézett le rá...

Ám a rémület hamarosan gyanúvá érlelődött.

– Kegyelmes hercegné! – ismételte Maria, ezúttal félreérthetetlen hangsúllyal. Mosolygott.

– Tudom – szólt Daphne elgyötörten. – Tudom.

– A herceg úr már tudja?

– Még nem.

– Hát, nem sokáig titkolhatja előle.

– Ma délután elutazik néhány napra Clyvedonba. Amikor visszajön, majd megmondom neki.

– Most kéne megmondania neki – felelte Maria.

Húszévnyi szolgálat felhatalmazást adott neki, hogy szabadon beszéljen. Daphne óvatosan félkönyékre támaszkodott, közben egyszer, amikor az émelygés megint erőt vett rajta, pihenőt kellett tartania.

– Lehet, hogy nem marad meg – vetette fel. – Az én koromban gyakran nem marad meg.

– Ó, szerintem már megmarad – jegyezte meg Maria. – Tükörbe nézett már?

Daphne tagadóan rázta fejét.

– Sápadtzöld.

– Talán nem...

– Nem fogja kihányni a gyermeket.

– Maria!

Maria karba fonta a kezét és igen célzatosan nézett Daphnére.

– Hiszen tudja az igazat, kegyelmes hercegné. Csak nem akarja elismerni.

Daphne ajka mozdult, szólni akart, de nem tudott mit mondani. Tudta, hogy Mariának teljesen igaza van.

– Ha a gyermek nem tapadt volna meg – folytatta Maria kissé szelídebben –, nem lenne annyira rosszul. Anyámnak

nyolc gyereke volt utánam, és négy korai vetélése. Amikor a gyerek nem tapadt meg, soha nem hányt.

Daphne felsóhajtott, aztán bólintott, elismerte, hogy ez valóban nyomós érv.

– De még kivárok. Még egy kicsit.

Maga sem értette, miért akarja ezt még néhány napig titokban tartani, mégis kitartott az elhatározása mellett. És mivel az ő teste próbált kifordulni magából, úgy érezte, ez az ő döntése.

– Ó, majdnem elfelejtettem. Üzenetet kaptunk a bátyjától. Jövő héten a városba jön.

– Colin?

Maria bólintott.

– Igen. A családjával.

– Nálunk kell megszállniuk – szolt Daphne. Colin és Penelope nem tartott fenn városi házat, ezért ha Londonba jöttek, költséget kímélve Daphnénél vagy a legidősebb Bridgerton fivérnél, Anthonynál szálltak meg. Anthony örökölte a nemesi rangot és mindent, ami vele járt. – Kérem, szóljon Belindának, hogy írjon neki levelet a nevemben, hogy a Hastings-házba jöjjenek.

Maria ismét bólintott, majd távozott.

Daphne felsóhajtott és elaludt.

Mire Colin és Penelope négy gyermekükkel megérkezett, Daphne naponta többször hányt. Simon még mindig nem tudott semmit az állapotáról, vidéken rekedt, valami gond akadt egy elárasztott szántóval, így csak a hét végére várták haza.

Ám Daphne nem hagyta, hogy háborgó gyomra akadályozza kedvenc bátyja fogadásában.

– Colin! – kiáltott fel széles mosollyal, amikor meglátta bátyja ragyogó zöld szemét. – De régen találkoztunk!

– Teljes mértékben egyetérték – felelte a férfi gyorsan átölelve húgát, miközben Penelope a gyermekeiket igyekezett beterelni a házba.

– Nem! Nem hessentheted el azt a galambot! – szólt egyikükre szigorúan. – Bocsáss meg, Daphne, de... – visszazaladt a lépcsőre, és gyorsan, határozottan galléron ragadta a hétéves Thomast.

– Adj hálát, hogy a te porontyaid már felnőttek – szólt Colin nevetve, közben egy lépést hátrált. – Nem vagyunk képesek... Szentséges ég, Daff, mi bajod?

Méghogy tapintatot várjunk el egy fivértől?!

– Szörnyen nézel ki – fejezte ki véleményét Colin.

– Csak egy kicsit megvisel az időjárás... vagy talán a hal miatt.

– Colin bácsi!

Colin figyelmét szerencsére elvonta Belinda és Caroline, akik kifejezetten nőietlen sietséggel rohantak lefelé a lépcsőn.

– Te! – szólt Colin széles mosollyal, megölelve unokahúgát. – És te! – Felnézett. – Hol van az én harmadik unokahúgom?

– Amelia elment vásárolni – felelte Belinda, aztán unokatestvéreihez fordult. Agatha nemrégén múlt nyolcéves, Thomas hét-, Jane hatéves. A kis Georgie a jövő hónapban tölti be a hármat.

– Ó, mekkorát nőttél – mondta Belinda ragyogó mosollyal lenézve Jane-re.

– A múlt hónapban kétujjnyit! – jelentette be a kislány.

– A múlt évben – javította ki Penelope türelemmel. Daphnéhez nem ért el, hogy megölelje, ezért közelebb hajolt hozzá és megszorította a kezét. – Tudom, hogy a lánya-id eléggé felnőttek voltak már akkor is, amikor legutóbb láttam őket, de mindig meglepődöm.

– Én is – ismerte el Daphne. Voltak reggelek, amikor arra a gondolatra ébredt, hogy a lányai még gyerekkéntében játszanak. Maga a tény, hogy hölgyek, teljesen felnőttek... Elképesztő volt.

– Hiszen tudod, mit mondanak az anyaságról... – szólt Penelope.

– Mit? – kérdezte Daphne.

Penelope csak annyi időre hallgatott el, hogy fanyar mosollyal pillanthasson rá.

– Azt, hogy az évek repülnek, de a napok végtelenek.

– Az lehetetlen – jegyezte meg Thomas.

Agatha sértetten felhorkant.

– Mindig mindent szó szerint vesz!

Daphne megborzolta Agatha világosbarna haját.

– Te tényleg csak kilencéves vagy?

Imádkozta Agathát. Volt valami a kicsi lányban, olyan komoly volt, olyan határozott... mindig meghatódott tőle.

Agatha, mivel ő Agatha, rögtön tudta, hogy ez afféle szónoki kérdés, lábujjhegyre emelkedett, és megcsókolta nagynénjét.

Daphne azzal viszonzta a gesztust, hogy megcsippen- tette a kislány arcát, aztán a fiatal család dajkája felé fordult, aki az ajtó közelében állt, karjában a kis Georgie-val.

– Hát te, kis aranyos? – gügyögött, azzal a kicsiért nyúlt, kézbe vette. Dundi volt és szőke, arca pirosposzsgás, és mennyei babaillat áradt belőle, bár a csecsemőkorból már kinőtt. – Nagyon szép vagy! – mondta, és úgy tett, mint- ha gyengéden beleharapna a baba arcába. Érezte a súlyát, óvatosan előre-hátra ringatta, ösztönös anyai dédelgetéssel. – Téged már nem kell ringatni, ugye? – dünyögte és újra megcsókolta. Olyan puha volt a bőre! Eszébe jutott, milyen volt fiatal anyának lenni. Természetesen voltak szoptatós dajkáik és gyerekvigyázóik, de meg sem tudta volna számol- ni, hányszor osont be a gyerekszobába, hogy megcsókolja és nézze őket álmukban.

Ó, persze, persze. Szentimentális. Ebben nincsen semmi új.

– Mennyi idős vagy, kicsi Georgie? – kérdezte, és arra gondolt, hogy *talán* újra felteheti ezt a kérdést. Nem mintha sok választási lehetősége lett volna, mégis, teljesen biztos- nak érezte magát így, hogy itt állt, ezzel a kisfiúval a kar- jában.

Agatha ekkor megrángatta a ruhaujját és azt súgta: – Még nem beszél.

Daphne pislogott.

– Tessék?

Agatha a szüleire pillantott, mintha nem lett volna biztos abban, hogy mondhat valamit. El voltak foglalva, Belindával és Caroline-nal csevegtek, őt észre sem vették.

– Nem tud beszélni – ismételte. – Egy szót sem.

Daphne kissé elhúzódott, hogy ismét Georgie arcát lássa. A kisfiú mosolygott rá, a mosolytól a szeme sarka ugyanúgy ráncolódott, mint Collinsé.

Daphne ekkor ismét Agathára pillantott.

– Megérti, amit mondanak neki?

Agatha bólintott.

– Minden szót. Ebben biztos vagyok – jelentette ki, majd súgva folytatta. – Azt hiszem, anya és apa aggódnak.

Lassan betölti a harmadik évét és még egy szót sem beszél? Daphne bizonyosra vette, hogy aggódnak. Hirtelen világossá lett, miért jött a városba Colin és Penelope olyan hirtelen. Segítséget keresnek. Simon ugyanilyen volt gyerekként. Négyéves koráig egy szót sem szólt. Aztán évekig szörnyen dadogott. Még most is, ha valami nagyon felzaklatja, alig észrevehetően, de visszatér a dadogás, és Daphne mindig megérezte ezt a hangjában. Egy-egy furcsa szünet, megismételt hang, mintha csak nyelvbottlás lenne, elakadó gondolat. Még mindig zavarban volt miatta, bár már nem annyira, mint amikor megismerkedtek.

De látta a szemében. A fájdalom villanása. Vagy düh. Magára volt dühös, saját gyengeségére. Daphne úgy gondolta, vannak dolgok, amelyeken az emberek sosem tudják magukat teljesen túltenni.

Vonakodva visszaadta a kis Georgie-t a dajkának és a lépcső felé vezette Agathát.

– Gyere, kicsim, vár a gyerekszoba. Elővettük a lányok minden régi játékát.

Büszkén figyelte, ahogy Belinda kézen fogta a kislányt.

– Játszhatsz a kedvenc babámmal – jelentette ki Belinda nagyon komolyan.

Agatha őszinte rajongással nézett fel unokanővérére és elindult vele felfelé a lépcsőn.

Daphne megvárta, míg minden gyerek távozik, aztán újra fivére és sógornője felé fordult.

– Teát? Vagy előbb átöltöznének?

– Teát kérnék előbb – szólt Penelope a fáradt anyák sőhajával.

Colin egyetértően bólintott, és együtt mentek a szalomba. Amint helyet foglaltak, Daphne úgy határozott, semmi értelme kerülgetni a témát. Hiszen Colin a bátyja és pontosan tudja, hogy vele bármiről beszélhet.

– Georgie miatt aggódtok.

Nem kérdés volt, hanem kijelentés.

– Egy szót sem beszél – mondta Penelope halkán. Hangja egyenletes volt, de torkában mintha gombóc lett volna.

– Megért mindent, amit mondunk – jegyezte meg Colin. – Ebben egészen biztos vagyok. A múltkor arra kértem, hogy vegyen fel a földről néhány játékot, és megtette. Rögtön.

– Simon ugyanígy volt – szólt Daphne előbb Colinra, majd Penelopére nézve. – Gondolom, ezért jöttetek. Hogy Simonnal beszéljete.

– Reméltük, hogy tud nekünk mondani valami biztatót – tette hozzá Penelope.

Daphne lassan bólintott.

– Ebben egészen biztos vagyok. Sajnos nem tudott viszszajönni vidékről, valami gond akadt, de még a héten hazaér.

– Nem sürget semmi – mondta Colin.

Daphne a szeme sarkából látta, hogy Penelope válla megroskad. Apró mozdulat volt, de ezt minden anya észreveszi.

Penelope is tudta, hogy ebben nincs sürgetés. Közel három évet vártak, hogy Georgie megszólaljon, néhány nap ide vagy oda nem számít. Mégis, olyan kétségbeesetten szeretett volna tenni végre valamit. Cselekedni. Segíteni, hogy a gyermek ép legyen, olyan, mint a többi.

Eljöttek ilyen messzire és kénytelenek azt látni, hogy Simon nincs itthon... ez nyilván elkedvetlenítő.

– Azt hiszem, nagyon jó jel, hogy megért minket – mondta Daphne. – Sokkal jobban aggódnék, ha nem is értene.

– Minden másban teljesen úgy fejlődik, mint a többi gyerek – jegyezte meg Penelope szenvedélyes szeretettel. – Fut, ugrál, eszik. Azt hiszem, olvasni is tud.

Colin meglepetten fordult hitvese felé.

– Tud olvasni?

– Azt hiszem, igen – felelte Penelope. – A múlt héten William olvasókönyvét láttam a kezében.

– Valószínűleg csak az illusztrációkat nézte – felelte Colin férfias, komoly tárgyilagossággal.

– Én is azt hittem, de akkor megláttam a szemét! Előrehátra mozdult, a szavakat követte.

Mindketten Daphne felé fordultak, mintha ő mindenre tudná a választ.

– Szerintem is olvas – mondta Daphne kissé feszélyezetten. Mindenre tudni akarta a választ. Mondani akart nekik valami értelmeset, nem csak olyan általánosságokat, hogy

lehetséges és talán. – Nagyon fiatal, de semmi nem zárja ki, hogy olvas.

– Ó, rettentően okos! – jelentette ki Penelope.

Colin szinte elnézően nézett rá.

– Drágám...

– Igenis okos! És William négyéves korában tudott már olvasni. Agatha is.

– Ami azt illeti – ismerte el Colin elgondolkodva –, Agatha valóban hároméves korában kezdett el olvasni. Nem különösen bonyolult dolgokat, de tudom, hogy rövid szavakat már olvasott. Elég jól emlékszem rá.

– Georgie valóban olvas – jelentette ki Penelope határozottan. – Ebben egészen biztos vagyok.

– Nos, akkor ez azt jelenti, hogy még kevésbé kell aggodnunk – jelentette ki Daphne vidáman. – Az a gyerek, aki még nincs hároméves, de már olvas, gond nélkül el fog kezdeni beszélni, amikor eljön az ideje.

Fogalma sem volt, hogy valójában így van-e. Ám nagyon szerette volna, hogy így legyen. És nagyon is logikusnak tűnt. Ha pedig kiderül, hogy Georgie dadog, mint gyerekként Simon, a családja ugyanúgy fogja szeretni, és megadnak neki minden támogatást, amire szüksége van, hogy csodálatos emberré fejlődjön. Mert Daphne pontosan tudta, hogy a kicsi Georgie nagyszerű ember lesz. Mindene meglesz, ami Simonnak gyerekként nem volt meg.

– Minden rendben lesz – erősítette meg Daphne, azzal előrehajolt és biztatón kezébe vette Penelope kezét. – Majd meglátjátok.

Penelope ajka keskeny vonallá feszült, és Daphne látta, hogy a torka elszorul. Elfordult, hogy sógornője összeszed-

hesse magát. Colin a harmadik teasüteményt majszolgatta és teáscsészéjéért nyúlt éppen, így Daphne elhatározta, hogy inkább őt kérdezi.

– A többi gyerekkel minden rendben van?

Colin egy korty teát ivott.

– Teljesen rendben. És a tieiddel?

– David egy kicsit rosszkodik az iskolában, de úgy tűnik, javulófélben van.

Colin újabb süteményt vett magához.

– A lányok nem okoznak fejfájást?

Daphne meglepetten pislogott.

– Nem. Persze, hogy nem. Miért kérdezed?

– Azért, mert szörnyen nézel ki.

– Colin! – avatkozott közbe Penelope.

Férje azonban vállat vont.

– Tényleg szörnyen néz ki. Már akkor feltűnt, amikor beléptünk az ajtón.

– Na de mégis... nem szabad ilyen mondani – korholta hitvese.

– Ha én nem mondhatok ilyen neki, akkor ki mondhat? Vagy ami ennél is lényegesebb: ki fogja megmondani neki?

Penelope bosszúsan suttogva szólt: – Ez nem olyan dolog, amiről az emberek beszélnek.

Colin egy pillanatig ránézett. Aztán Daphnére. Aztán visszafordult feleségéhez.

– Fogalmam sincs, miről beszélsz.

Penelope ajka kissé megnyílt, arca sötét rózsaszínű lett. Daphnére nézett, mintha azt akarná mondani: *Valóban?*

Daphne csak felsóhajtott. Vajon ennyire nyilvánvaló az állapota? Penelope bosszús, korholó pillantást vetett Colinra.

– De hiszen Daphne húgod... – Daphne felé fordult.
– Ugye?

Daphne nagyon apró mozdulattal bólintott.

Penelope némi önelégültséggel pillantott férjére.

– Daphne viselős.

Colin körülbelül fél másodpercre megdermedt, majd szokásos rendíthetetlen modorában folytatta.

– Nem, nem az.

– Gyermeket vár – felelte Penelope.

Daphne úgy határozott, hogy nem szól. Így is émelygett.

– A legkisebb gyereke is tizenhét éves – mutatott rá Colin. Húgára pillantott. – Tizenhét, ugye?

– Tizenhat – dűnnyögte Daphne.

– Tizenhat – ismételte Colin.

– Mégis.

– Mégis?

Daphne ásított. Önkéntelenül. Az utóbbi időben nagyon fáradékony volt.

– Colin – szólt Penelope azon a türelmes, mégis kissé leereszkedő hangon férjéhez, amelyet Daphne így szeretett hallani. – David életkora aligha van összefüggésben azzal...

– Ezzel magam is tisztában vagyok – vágott hitvese szavába Colin kissé bosszúsan. – De nem gondolod, hogy ha valóban... – Daphne felé intett, amitől Daphne arra gondolt, vajon Colin képtelen-e rávenni magát, hogy a „terhes” szót kimondja saját húgával kapcsolatban. Colin köhécselt,

a torkát köszörülte. – Nos, akkor nem lenne tizenhat év szünet.

Daphne egy pillanatra behunyta a szemét, aztán fejét a szófa támlájának támasztotta. Igazán zavarban kéne lennie. Hiszen Colin a bátyja. És bár körülíró kifejezéseket használ, a házasság legmélyebb, legintimebb dolgairól beszél.

Fáradtan szusszant, sóhaj és hümmögés közötti hangot adott ki. Túl álmos volt ahhoz, hogy bosszús legyen. És talán túl idős is. Negyvenéves koruk után a hölgyeknek már képesnek kell lenniük levetkezni szűzies szerénységüket.

Ráadásul Colin és Penelope civódik, ami jó dolog. Addig sem gondolnak a kis Georgie problémájára.

Daphne ezt igazán szórakoztatónak találta. Nagyon élvezetes volt nézni, hogy bátyja patthelyzetbe került a feleségével.

Negyvenegy évesen az ember talán még nem túl öreg ahhoz, hogy egy kis kárörömöt érezzen fivére zavarát látva. Bár... ismét ásított... sokkal szórakoztatóbb lenne, ha egy kicsit éberebb lenne, akkor lényegesen jobban élvezné. Mégis...

– Elaludt?

Colin hitetlenkedve nézte hűgát.

– Azt hiszem, igen – felelte Penelope.

Colin feléje hajolt, a nyakát nyújtogatta, hogy jobban lássa.

– Ó, mi mindent tehetnék most vele! – tűnődött. – Béka, sáska, vérfoltok...

– Colin!

– Olyan nagy a kísértés!
– Ez is tünet – szólta Penelope somolyogva.
– Tünet?
– Terhes! Ahogy mondtam. – Mivel férje nem adott hangot egyetértésének elég gyorsan, hozzátette: – Tapasztaltál olyat nála, hogy egy beszélgetés kellős közepén elalszik?

– Azóta nem, hogy...

Elhallgatott.

Penelope önelégült mosolya kifejezetten határozottabb lett.

– Pontosan erről van szó.
– Utálom, amikor igazad van – mormogta Colin.
– Tudom. Sajnos, mármint számodra sajnálatos módon, ez elég gyakran előfordul.

Colin újra Daphnére pillantott, aki horkolni kezdett.

– Azt hiszem, vele kéne maradnunk – jelentette ki kissé vonakodva.

– Csengetek a szobalányért.

– Szerinted Simon tudja?

Penelope hátrapillantott a válla fölött, amint elérte a csengő húzószinórját.

– Fogalmam sincs.

Colin csak ingatta a fejét.

– Szegény ember. Élete legnagyobb meglepetése várja.

Amikor Simon egy teljes hét késéssel végre visszatért Londonba, teljesen kimerült volt. Mindig is egy kissé jobban belefolyt földbirtoka ügyeinek intézésébe, mint földbirtokos társainak többsége... még most is, amikor ötvenedik

életéve felé közeledett. Így amikor számos szántót előntött a víz, köztük egy olyan területet, amely egy bérlő család egyetlen bevételi forrása volt, felgyűrte inge ujját és a többi férfival együtt dolgozott.

Képletesen értve, természetesen. Minden ingujj csak csuklóig volt gyűrve. Mert pokolian hideg volt Sussexben. Ennél is rosszabb, hogy nyirkos időben dolgoztak. Ami természetes, hiszen a mezők jó része víz alatt volt.

Simon fáradt volt, még mindig fázott – úgy érezte, ujjai sosem melegednek fel újra, örökre fagyosak maradnak –, és hiányzott a családja. Kérnie kellett volna, hogy menjenek vele vidékre, de a lányok a báli szezonra készülődtek és Daphne kissé megviseltnek tűnt, amikor elhagyta Londont.

Remélte, hogy hitvese nem fázott meg. Amikor Daphne beteg, azt az egész ház megérzi.

Daphne úgy tartotta magáról, hogy betegségben is jó a tűrőképessége. Simon egyszer próbált rámutatni, hogy akinek betegségben is jó a tűrőképessége, az nem járkal a házban és nem ismételteti folyton, hogy „Nem, nem, jól vagyok”, majd a székbe alél.

Ami azt illeti, erre már kétszer próbált rámutatni. Először olyasmit mondott, amire Daphne nem is válaszolt. Akkor azt hitte, nem hallotta. Visszatekintve azonban valószínűbb volt, hogy Daphne szándékosan nem hallotta meg, mert másodszor, amikor a betegséget igazi sztoikus módjára tűrők természetéről talált mondani valamit, Daphne azt felelte, hogy...

Nos, elég annyi, hogy ha felesége megfázott, Simon ajkát soha többé nem hagyta el a „Szegény, szegény drágám!” és a „Hozhatok neked teát?” mondatokon kívül más hangsor.

Vannak dolgok, amelyeket a férfiember két évtizednyi házasság után megtanul.

Amikor belépett a hallba, a komornyik fogadta; arcki-fejezése a szokásos volt, vagyis teljességgel érzelemmentes.

– Köszönöm, Jeffries – mormogta Simon, átadva kalapját.

– A sógora van itt, uram – közölte Jeffries.

Simon megtorpant.

– Melyik? – Hét sógora volt.

– Mr. Colin Bridgerton, kegyelmes herceg úr. A családjával.

Simon oldalra billentette fejét.

– Valóban?

Nem hallott káoszt és zsvajt.

– Nincsenek itthon, kegyelmes herceg úr.

– A hercegné?

– Lepihent.

Simon képtelen volt türtőztetni magát.

– De ugye nem beteg? – horkant fel.

Jeffries rá nagyon nem jellemző módon elpirult.

– Nem mondanám, hogy beteg, kegyelmes úr.

Simon igen kíváncsian nézett Jeffriesre.

– Ugye nem beteg?

Jeffries feszengett, toporgott, a torkát köszörülte, majd azt mondta: – Azt hiszem, fáradt, kegyelmes úr.

– Fáradt – ismételte meg Simon mintegy magának, mert annyi világos volt, hogy Jeffries megmagyarázhatatlanul zavarban lenne, ha tovább forszírozná ezt a beszélgetést. A fejét ingatta, aztán elindult felfelé a lépcsőn, hozzátéve: – Persze, hogy fáradt. Colinnak négy gyereke van, egyik sincs

még tízéves, és az én hercegném nyilván úgy gondolja, hogy sokat kell dajkálnia őket, amíg itt vannak.

Talán lefekszik melléje egy kicsit. Ő is nagyon fáradt volt, és mindig jobban aludt Daphne közelében.

A szobájuk ajtajához érve azt látta, hogy az be van csukva. Majdnem kopogott – szokása volt kopogni, akkor is, ha az ajtó a saját hálószobájába vezetett –, ám az utolsó pillanatban inkább megragadta a kilincset és halkan benyitott. Lehet, hogy Daphne alszik. Ha valóban annyira fáradt, akkor inkább hagyja aludni.

Egy könnyed lépéssel bejutott a szobába. A függönyök félig be voltak húzva, és látta, hogy Daphne az ágyban fekszik, teljesen mozdulatlanul. Lábujjhegyen közelebb ment. Daphne valóban sápadtnak látszott, de a félhomályban ezt nehéz volt látni.

Simon ásított, leült az ágy másik szélére, majd előrehajolt, hogy lehúzza a csizmáját. Meglazította a nyakkendőjét, majd teljesen kihúzta a gallérja alól. Sietett, hogy hitvese mellé bújhasson. Nem akarta felébreszteni, csak odasimult volna hozzá egy kicsit melegedni.

Hiányzott neki Daphne.

Elégedett sóhajjal feküdt le, karja hitvese derekára simult, a bordák alatt.

– Grughargh! – Daphne úgy pattant fel, mint az ágygolyó.

– Daphne?!

Simon is felült, éppen időben, hogy lássa, élete párja az éjjeliedényhez rohan. Az éjjeliedényhez?

– Ó, jaj! – szólt összerezzenve, ahogy Daphne kiadta a gyomra tartalmát. – A hal?

– Ki ne mondd azt a szót! – pihegett a felesége.

Biztosan a hal miatt van. Most már tényleg új halaskofát kell találniuk. Kikászálódott az ágyból, hogy törülközőt keressen.

– Segíthetek valamiben? Mit hozzak?

Daphne nem válaszolt. Simon nem is igazán számított válaszra. Mégis odanyújtotta neki a törülközőt. Igyekezett nem összerezzenni, amikor a hercegné már vagy negyedszerre öklendezett.

– Ó, szegény drágám! – mormogta. – Annyira sajnálom, ami veled történt! Nem voltál így, amióta... Amióta...

Ó, szentséges ég!

– Daphne? – A hangja remegett. A pokolba is! Egész testében remegett. Daphne bólintott. – Na de... hogyan?

– Sejtésem szerint úgy, ahogy eddig – felelte, hálásan átvéve a törülközőt.

– Na de... na de már...

Próbált gondolkodni. Képtelen volt rá. Agya teljesen leállt.

– Azt hiszem, végeztem. – Nagyon elgyötörtnek, kimerültnak látszott. – Hoznál nekem egy kis vizet?

– Biztos vagy benne?

Ha jól emlékszik, a víz ilyenkor rövid úton az éjjeli-edénybe kerül.

– Ott van – mutatott a nő erőltlenül az asztalon álló kancsóra. – Nem nyelem le.

Simon egy pohár vizet töltött neki és várt, míg Daphne kiöblítette a száját.

– Nos... – szólt Simon, a torkát sűrűn köszörülve. – Én... szóval...

Megint köhögött. Akkor sem tudott volna megszólalni, ha az élete múlt volna rajta. És ezúttal nem foghatta a dadogásra.

– Mindenki tudja – közölte Daphne a férjébe karolva, ahogy elindultak vissza, az ágy felé.

– Mindenki?

– Úgy terveztem, senkinek nem mondok semmit, amíg távol vagy, de kitalálták.

Simon lassan bólintott, próbálta felfogni, amit hallott. Gyermekek. Az ő korában. Daphne korában.

Ez...

Ez egészen...

Ez egészen *csodálatos*.

Furcsa, milyen hirtelen tört rá ez az érzés. De most, miután az első döbbenet elmúlt, csak tiszta örömet érzett.

– Ez csodálatos hír! – kiáltott fel. Legszívesebben megölelte volna hitvesét, a keze már mozdult is, de sápadtságát látva meggondolta magát. – Mindig kellemes meglepetéseket okozol nekem – mondta, és furcsa feszélyezettséggel megpaskolta hitvese vállát.

Daphne felnyögött és behunyta a szemét.

– Ne mozgasd az ágyat! – jajdult fel. – Tengeribeteg leszek.

– Szárazföldön nem lehetsz tengeribeteg.

– De igen, ha várandós vagyok.

– Fura egy tyúkanyó vagy, Daphne Basset – mormolta Simon, majd a következő pillanatban hátrébb húzódott a) hogy ne rázza az ágyat, b) eltávolodjon hitvese közvetlen környezetéből, ha rossz néven venné a baromfi hasonlatot. (Ennek volt némi története kettőjük között. Amikor

Ameliával volt viselő és akkorára dagadt, mint egy ház, azt kérdezte, hogy sugárzóan ragyog-e, vagy úgy néz ki, mint egy totyogó kotlós tyúk. Erre Simon azt mondta neki, úgy néz ki, mint egy sugárzó kotlós tyúk. Nem ez volt a helyes válasz.) A torkát köszörülte és azt mondta: – Szegény, szegény drágám!

Aztán kimenekült.

Órákkal később Simon a masszív tölgyfa íróasztalánál ült, könyökét a sima fára támasztva. Jobb mutatóujjával a konyakospohár peremén körözött, amelyet már kétszer újratöltött.

Nagyon jelentős nap volt.

Körülbelül egy órával az után, hogy kilépett a hálószobából, hadd aludjon Daphne, visszatért a házba Colin és Penelope a gyermekeikkel, és a reggelizőszobában teáztak. Simon a szalonba indult volna teázni, de Penelope azt kérte, olyan helyre menjenek, ahol nincsenek „drága kelmék és kárpitozás.”

A kis Georgie felmosolygott rá, arca barna masszától volt maszatos, amelyet Simon csokoládénak remélt. Simon nézte az asztról a földre pergő morzsaszőnyeget, a nedves szalvétát, amellyel Agatha kiömlött teáját törölgették fel, és eszébe jutott, hogy ő és Daphne is mindig itt teázott, amikor a gyerekek kicsik voltak.

Furcsa, hogy az ember elfelejti az ilyen apró részleteket.

Amint azonban a teázó társaság szétszéledt, Colin kérte, hogy beszéljenek négyszemközt. Simon dolgozószobájába vonultak vissza, Colin itt említette Georgie gondját.

Hogy nem beszél.

De a szeme éles. Colin szerint olvas.

De nem beszél.

Colin a tanácsát kérte, és Simon kénytelen volt beismerni, hogy nem tud tanácsot adni. Természetesen gondolt erre. Daphne minden viselősségénél kínozza ez a gondolat, sőt a gyerekek születése után is, egészen addig, amíg mondatokat nem kezdtek formálni.

Gyanította, hogy valahol mélyen, legbelül még mindig nagyon foglalkoztatja. Lesz még egy gyerekük, még egy lélek, akit nagyon lehet szeretni... és akiért nagyon lehet aggódni.

Csak annyit tudott mondani Colinnak, hogy szeressék a kisfiút. Beszéljen hozzá, dicsérje, vigye lovagolni, úszni, és csináljon vele olyan dolgokat, amiket egy apa szokott a fiával tenni.

Mindazokat a dolgokat, amelyeket az ő apja sosem csinált vele.

Manapság már nem sokat gondolt rá. Az apjára. Ezt Daphnének köszönheti. Mielőtt megismerkedtek, Simon a bosszú megszállottja volt. Olyan nagyon bosszút akart állni az apján, bántani, hogy szenvedjen, ahogy ő szenvedett kisfiúként... azt akarta, hogy az apja megismerje a fájdalmat és kínt, hogy tudja, elutasítják és könnyűnek találtatott. Alkalmatlan apának.

Az nem számított, hogy apja már meghalt. Simon így is bosszút akart, és csak a szerelem és a szeretet űzte el ezt a kísértetet. A szerelem előbb Daphne, majd a szeretet a gyerekek iránt. Akkor jött rá, hogy ettől a rémtől megszabadult,

amikor Daphne átadta neki a levélcsomagot, amelyet apja rábízott. Nem akarta elégetni, nem akarta fecnikre tépni.

De elolvasni sem akarta különösebben.

Csak nézte a vörös-arany szalaggal gondosan átkötött borítékokat és rájött, hogy semmit sem érez. Sem dühöt, sem bánatot, de megbánást sem. Ez volt a legnagyobb győzelem, amelyet elképzelni tudott.

Nem tudta, mennyi ideig heverték ezek a levelek Daphne íróasztalában. Tudta, hogy Daphne a legalsó fiókban tartja őket, és időnként kihúzta ezt a fiókot, bepillantott, ott vannak-e még.

De aztán ez a fióknézés is abbamaradt. Nem feledkezett meg a levelekről. Időnként történetek dolgok, amelyek eszébe juttatták, de már nem sokat gondolt rájuk. Már hónapok óta eszébe sem jutottak, egészen addig, mígnem egyszer kinyitotta íróasztalának alsó fiókját és meglátta, hogy Daphne oda tette a levélköteget.

Húsz éve történt.

És bár még mindig nem volt benne késztetés, hogy elégesse vagy széttépje az egészet, nem érezte szükségét annak sem, hogy felbontsa a borítékokat.

Egészen mostanáig.

Illetve nem.

Talán?

Megint a levélkötegre nézett, még rajtuk volt a szalag. Vajon ki akarja bontani? Lehet valami az apja leveleiben, ami segít Colinnak és Penelopének, hogy átvezetgessék a kis Georgie-t a gyermekkor nehézségein?

Nem. Ez lehetetlen. Az apja nagyon keményszívű ember volt, érzéketlen, megbocsátani képtelen. Annyira el volt

foglalva saját örökségével és hercegi címével, hogy hátat fordított egyetlen gyermekének. Semmi sem lehet azokban a levelekben, ami segíthet Georgie-nak.

Simon kézbe vette a leveleket. A papír száraz volt. Régiségszagú.

A kandalló tüze friss. Forró, fényes, megváltó. Addig bámulta a lángokat, míg látása elhomályosult. Végtelenül hosszú percekig csak ült ott, kezében apja neki szóló utolsó szavaival. Amikor az apja meghalt, már több mint öt éve nem álltak szóba egymással. Ha az öreg herceg mondani akart neki valamit, az ezekben a levelekben van.

– Simon?

Lassan felnézett, alig volt képes elszakítani tekintetét a révületből. Daphne állt az ajtóban, könnyedén az ajtófélfának támaszkodva kedvenc halványkék hálóköntösében. Évek óta megvolt ez a darab. Simon többször kérte, hogy vegyen egy másikat, de nem volt hajlandó rá. Vannak dolgok, amelyek puhán és kényelmesen a legjobbak.

– Jössz lefeküdni? – kérdezte.

Simon bólintott, felállt.

– Nemsokára. Én csak... – köhécselt, mert az igazság az volt, hogy fogalma sem volt, mit csinál. Azt sem tudta, mire gondolt. – Hogy érzed magad?

– Jobban. Esténként mindig jobban vagyok. – Néhány lépést tett előre. – Ettem egy kis pirítóst és egy kis dzsemet is, és... – Megállt. Nem mozdult, csak sűrűn pislogott. A leveleket nézte. Simon észre sem vette, hogy amikor felállt, még a kezében volt a köteg. – El akarod olvasni őket? – kérdezte Daphne halkán, kedvesen.

– Arra gondoltam, hogy... talán... – feszengett. – Nem tudom.

– De miért most?

– Colin említette Georgie-t. Arra gondoltam, talán van ezekben valami – mozdította kezét, kissé felemelve a köteget. – Valami, ami segíthet nekik.

Daphne ajka megmozdult, de hosszú másodpercek teltek el, mire meg tudott szólalni.

– Azt hiszem, te vagy a legkedvesebb, legnagyobblelkűbb ember, akit valaha ismertem.

Simon értetlenkedve nézett hitvesére.

– Tudom, hogy nem akartad elolvasni őket.

– Nem igazán érdekel...

– De igen – vágott a szavába Daphne. – Valamennyire igen. Hiszen nem semmisítetted meg őket.

– Alig gondolok rájuk.

Ez valóban így volt.

– Tudom. – Megfogta férje kezét, hüvelykujjával könnyedén simogatta az ujjait. – Ám az, hogy elengeded az apádat, nem jelenti azt, hogy soha nem is számított neked.

Simon nem szólalt meg. Nem tudta, mit mondjon.

– Nem leszek meglepve, hogy ha végül úgy határozol, elolvasod őket, azért teszed, hogy valakin segíts.

Simon zavarban volt, úgy fogta hitvese kezét, mintha életmentő kötél lenne.

– Akarod, hogy én bontsam fel a borítékokat?

A herceg bólintott, és szó nélkül átadta hitvesének a köteget.

Daphne egy közeli székhez ment, leült, meghúzta a szalag végét, és a köteg kibomlott.

– Sorrendben vannak?

– Nem tudom – felelte Simon. Visszaült az íróasztala mögé. Elég messze volt, hogy ne lássa a papírlapokat.

Daphne bólintott, majd óvatosan feltörte az első boríték pecsétjét. Szeme a sorokon mozgott, legalábbis Simon úgy látta. Nem volt elég világos a helyiségben ahhoz, hogy pontosan lássa arckifejezését, de elégszer látta már hitvesét levelet olvasni ahhoz, hogy tudja, milyen, amikor levelet olvas.

– Szörnyű külalakkal írt. Alig lehet elolvasni – mormogta Daphne.

– Valóban?

Most, hogy jobban belegondolt, nem emlékezett rá, hogy valaha látta volna apja kézírását. Egyszer biztosan látta. De nem emlékezett rá egyáltalán.

Próbálta nem lélegzet-visszafojtva várni, hogy Daphne lapozzon.

– Nem írt a lap hátoldalára – jegyezte meg Daphne némi meglepettséggel.

– Magától értetődik. Semmi olyasmit nem tett, ami takarékoskodásnak hathatott volna.

Daphne a homlokát ráncolva pillantott fel.

– Hastings hercegének nem kell takarékoskodnia – magyarázta Simon komor tárgyilagossággal.

– Valóban? – Daphne lapozott. – Juttasd eszembe ezt, amikor legközelebb a divatárushoz megyek – mormolta.

Simon mosolygott. Szerette, hogy Daphne ilyen pillanatokban is mosolyt tudott fakasztani.

Néhány pillanat múlva összehajtotta a papírlapokat és felnézett. Egy pillanatig csendben maradt, hátha Simon

mondani akar valamit, aztán, mivel ez nem következett be, megjegyezte: – Ami azt illeti, elég unalmas írás.

– Unalmas? – kérdezte a férfi csalódottan. Nem is tudta, mire számított. Erre nem.

Daphne vállat vont.

– Az aratásról szól és a ház keleti szárnyának átépítéséről, és olyan bérlőkről, akik szerint becsapják – mondta, ajkát rosszallóan összeszorítva. – Természetesen nincs igaza. Mr. Millerről és Mr. Bethumról írja ezt. Ők soha senkit nem csapnának be.

Simon pislogott. Azt hitte, apja leveleiben valamiféle bocsánatkérés lesz. Vagy ha az nem, akkor az ő alkalmatlanságáról szóló újabb tirádák. Eszébe sem jutott volna, hogy az apja egyszerűen a birtok számadását küldi el neki.

– Apád nagyon gyanakvó ember volt – jegyezte meg Daphne halkán.

– Ó, igen.

– Olvassam a következőt?

– Kérlek.

Daphne megtette. Ugyanolyan tartalmú volt, mint az előző levél, ezúttal egy javítandó hídról szólt, és egy ablakról, amelyet nem a megrendelésének megfelelően készítettek el.

És így folytatódott. Bérleti díjak, könyvelés, javítások, panaszok... Időnként volt egy-egy személyesebb megjegyzés, de semmi különös. Például: *Arra gondoltam, hogy a jövő hónapban vadászatot rendezek, szólj, ha érdekel.* Ez egészen elképesztő. Nem elég, hogy az apja nem vett tudomást fia létezéséről, dadogó idiótának gondolta, de amikor Simon már tisztán beszélt, sikerült letagadnia azt is, hogy valaha

megtagadta. Úgy viselkedett, mintha soha meg sem történt volna, mintha soha nem kívánta volna saját fia halálát.

– Szentséges isten! – szólt Simon, mert valamit mondanania kellett.

Daphne felnézett.

– Hmmm?

– Semmi, semmi – mormogott Simon.

– Ez az utolsó – közölte Daphne, felmutatva a levelet.

Simon felsóhajtott.

– Akarod elolvasni?

– Nyilván – felelte Simon gúnyosan. – Biztosan a bérleti díjakról szól. Vagy a könyvelésről.

– Esetleg a rossz termésről – vetette közbe Daphne, láthatóan küszködve, nehogy elmosolyodjon.

– Vagy arról – felelte Simon.

– Bérleti díjakról – közölte Daphne, miután elolvasta.

– És könyvelésről.

– A termésről semmi?

Daphne könnyedén elmosolyodott.

– Az jó év volt.

Simon egy pillanatra behunyta szemét. Furcsa feszültség oldódott testéből.

– Ez nagyon különös. Vajon miért nem adta postára ezeket neked?

– Ezt hogy érted?

– Hát úgy, hogy nem adta fel neked. Emlékszel? Magánál tartotta őket, aztán a halála előtt Lord Middlethorpe-ra bízta.

– Gondolom, azért, mert külföldön voltam. Nem tudhatta, hova küldje.

– Ó, persze, persze – jegyezte meg Daphne elgondolkodva, komoran. – Akkor is érdekes, hogy időt szánt arra, hogy leveleket írjon neked, hiszen nem volt reménye arra, hogy elküldhesse neked. Ha én leveleket írnék valakinek, akinek nem tudom eljuttatni, amit írok, nyilván azért tenném, mert mondani akarok valamit, valami fontosat, olyan jelentős dolgot, amit tudatni akarok vele, akár a halálom után is.

– Ez is csak egy a sok jellemző közül, amelyben más vagy, mint az apám.

Daphne szomorúan mosolygott.

– Nos, igen. Azt hiszem.

Felállt, egy kis asztalra tette a leveleket.

– Ágyba bújunk?

Simon bólintott és hitvese mellé lépett. Ám mielőtt karon fogta volna, lenyúlt, felkapta a köteget és a tűzbe hajította. Daphne felszisszent. Éppen időben fordult meg, hogy lássa, a papírlapok már elfeketedtek, felizzanak.

– Nincs bennük semmi, amit érdemes lenne megőrizni.

– Azzal lehajolt, megcsókolta hitvesét, előbb az orra hegyét, majd az ajkát. – Bújjunk ágyba!

– Mit mondasz Colinnak és Penelopének? – kérdezte Daphne a lépcsőn felfelé menet.

– Georgie-ről? Ugyanazt, amit délután mondtam nekik.

– Újra megcsókolta, ezúttal homlokon. – Azt, hogy csak szeressék. Ennyit tehetnek. Ha megszólal, megszólal. Ha nem, akkor nem. De akárhogy is, minden rendben lesz, amíg szeretik.

– Simon Arthur Fitzranulph Basset, te nagyon jó apa vagy.

Simon nagyon igyekezett visszafogni magát, hogy ne dagadjon a keble a büszkeségtől.

– Elfelejtetted Henryt.

– Kicsodát?

– Simon Arthur *Henry* Fitzranulph Basset.

Daphne felhorkant.

– Túl sok neved van.

– De nincs túl sok gyerekem – megállt, maga felé fordította hitvesét. Jobb kezét a hasára simította. – Gondolod, hogy még egyszer sikerül?

Daphne bólíntott.

– Ha itt vagy nekem, igen.

– Nem – szólt a herceg halkán, meghatottan. – Ha *te* itt vagy nekem.